

НАСПРАВДІ...

(Есе. Переклад з англ. О.Чайки)

Вікторія Маніфолд,

14 років, учениця коледжу в місті Ланкастер, Англія.

Інший світ. Ми більше не можемо вийти назовні. Темрява і хаос. Страждання і біль. Загибель світу, який ми усі колись знали й любили.

Дим огортає вікна й двері невиразною атмосферою невизначеності. Ніхто не знає, як це сталося, і я вже сумніваюся, що хтось колись дізнається. Справжню істину знають лише ті, хто при владі, керманічі світу, про яких я не наважуюся говорити зле. Їхні плани мене просто не стосуються.

Нічний стогін чують усі. Неможливо забути завивання, що пронизує наскрізь. Нам кажуть – це просто машини працюють уночі. Є щось, про що всі вони бояться говорити. Насуплені брови й шепіт у темних закутках, коли інші думають, що ніхто їх не бачить, дають мені зрозуміти майже все, що треба знати. Чутки. Маленькі золоті крихти інформації, в яких має бути хоча б дешиця правди. Однак ключа немає. Ключ до розгадки, що збирає до купи усі загадки, зник і я просто не знаю, де його шукати.

Я пам'ятаю яким був світ раніше, до цього нескінченного страхіття. Ми могли вільно без страху виходити з наших будинків, не хвилюючись, що можемо до них не повернутись. Завивання, що чути уночі – це відчай тих, хто порушив наказ ніколи не виходити назовні. Вони платять страшну ціну. Така доля гірша за смерть. Гадаю, завіса туману заважає нам бачити саме її. Якщо про мої підозри хтось почує, мене проженуть. Або ще гірше – викреслять з історії. Я просто перестану існувати. Я сподіваюся на нове майбутнє – і це все, що в моїх силах. Сподіватися. Я сліпо сподіваюся на майбутнє, якого може ніколи й не буде, і я знаю, як це недолуго, – навіть про таке думати. Нині надія вже не допомагає рухатись уперед. Вона просто підставляє тебе перед умовною зупинкою небажаної небезпеки.

Ми всі безтямні вівці, що ховаються від правди через звичайнісінький страх. Правда є надто болючою і суворою. Але вона мені потрібна. Ми, мабуть, зробили щось надто жакливе, якщо все це сталося, якщо кольори повністю раз і назавжди зникли з мальовничої картини цього світу. Усе потьмяніло в одну мить. Може тільки й лишився дим від тих, кого ми втратили. Тих, хто просто думав, як і я, і так сильно загруз у цьому відчутті нудоти, що потім так само зник. Нині все це видається нереальним, а я ж dokonana реалістка...

Іноді я думаю, що це одне з нічних жахів, від якого я ось-ось прокинуся. Я пам'ятаю втрачених. Людей, які піддалися зовнішньому світу. Ця спокуса майже від-

чутна на дотик, і я так близько до неї, що можу вибігти через двері назовні, туди, де зможу, нарешті, розкрити таємницю, яка, як страхопуд, переслідує мої сни. Я просто хочу правди. Чому вони не скажуть нам, що ж це **НАСПРАВДІ?**

Театральна сцена – перша мрія, яку Вікторія наважилася повідати батькам у дев'ятирічному віці. Однак у їхньому невеликому селищі на півночі Англії і мови не могло бути про театральну студію. Залишалося тільки разом із батьком опанувати вітрильний спорт, яким захоплювалися всі без винятку чоловіки великої родини Маніфолдів. Разом із рідними на невеличкій яхті плавали у великих холодних озерах, і навіть виходили у Північне море. Вона навчилася добре плавати в захисному костюмі у крижаній воді (від 10 до 12 градусів), аякже, для майбутніх творчих звершень треба бути добре підготовленим, і фізично так само. Незабаром разом із татом Вікторія стала чемпіоном у великих спортивних змаганнях їхнього краю, піднявши над головою перший свій переможний кубок. А ще їй дуже подобалося співати. І вона почала ходити до храму церковного хору рідного селища. Саме там зачарувалася органною музикою, поставивши собі за мету навчитися грати на цьому старовинному інструменті. Органіст при церкві погодився їй у цьому допомагати. Через декілька років послухати гру Вікторії на органі під час релігійних відправ сходилися послухати люди з усього селища. А вона й далі продовжувала мріяти. . .

Один із дисидентів-шістдесятників і нині один із найбільших моральних авторитетів України Мирослав Маринович писав у своїй книзі «Українська ідея і християнство, або Коли гарцюють кольорові коні Апокаліпсису»: «Середньовіччя створило тип людини, що його можна назвати «людиною моральною». Просвітництво дало імпульс появі «людини інтелектуальної». Я вірю, що людина III тисячоліття буде – повинна бути! – «людина духовна», яка поєднає в собі особливості першого й другого типів. . . І тоді не виключено, що людство у III тисячолітті вже не стільки віритиме в Бога, скільки просто знатиме Його».

Справді, так хочеться в це вірити! Шістдесятники, звісно, одне з найбільш загартованих, із нездоланим оптимізмом поколінь. Нам усім належить у них багато ще чому вчитися. Але чи встигнемо. . . Все так стрімко міняється, і невблаганний час все частіше забирає найкращих. . . І спорожнілі театральні зали під час вимушених простоїв все частіше скидаються на затягнуті димкою минулих спогадів музеї. Безперечним є тільки одне – нині кожен без винятку опинився у своїй точці біфуркації. Куди піде далі дорога? Вчений і письменник-фантаст Іван Єфремов ще у 1971 році записав у щоденнику, що планету все більше огортає невблаганна тривога, однак він дуже сподівається, що попри неминучі нові випробування нинішній шлях людства – це саме та тернова дорога перед довгим поверненням додому.

Нині ж безперечно тільки одне – людство насправді постало перед якимось величезним вибором. І хто тільки знає, як все буде – **НАСПРАВДІ.**

(Післямова Олега Миколайчука)